

En minskning i importen af stenkol etc. vore dessutom i och för sig en nationalvinst och mycket önskvärd, enär den redan under förlidet år uppgick till öfver 21 millioner hektoliter, med ett värde af öfver 30 millioner kronor. — År 1887 var importen deraf endast $14\frac{3}{4}$ millioner hektoliter, om ytterligare 5 år kan importen vara 30 millioner hektoliter med ett värde af 45 millioner kronor.

Med stöd af förestående beder jag vördsammast få föreslå,

att Riksdagen ville åsätta utländska stenkol och koks en införselstull af 6 öre per hektoliter.

Stockholm den 28 januari 1892.

Wilh. Wallin.

N:o 15.

Af herr **Ölander**, om stadgande af svårare påföljd af oloftlig försäljning af vin och maltdrycker i vissa fall.

Enligt 12 § i kongl. förordningen angående försäljning af vin, malt-drycker, kokadt kaffe m. m. af den 24 oktober 1885 straffas den, som utan att hafva i stadgad ordning dertill erhållit rättighet utskänker vin eller maltdrycker eller på landet idkar försäljning af vin för afhemtning till mindre myckenhet än tio liter, med böter till olika belopp, allt efter som den oloftiga försäljningen är att hänföra till första, andra eller tredje resan. För den, hvilken blott en och annan gång, lockad af ett tillfälligt begär efter eller behof af vinst, gör sig skyldig till berörda öfverträdelse, torde nog ett dylikt bötesstraff vara tillfyllestgörande och fullt motsvara förseelsens storlek. Men i den mån lagöfverträdaren inser, hvilken vinst en fortsatt utöfning af den lagstridiga försäljningen kan bereda honom, och

härmed jemför det ringa bötesbeloppet eller det korta fängelsestraff, han, i händelse att, såsom i de flesta fall är vanligt, tillgång till böternas gäldande saknas, har att undergå, skall han säkerligen icke af ett sådant straff afhållas från att fortgå med en så vinstgifvande affär.

Denna min uppfattning är ingalunda grundad på några lösa antaganden, utan på verklig erfarenhet. Jag har sett mångfaldiga exempel på, att lönkrögare oaktadt upprepade bötesansvar, fullkomligt obekymrade härom, fortsatt med och nästan såsom ett yrke bedrifvit denna för det allmänna skadliga näring. Ett åtal kan i allmänhet ej afdömas omedelbart. Flera ting på landet åtgå för målets utredning och styrkande af den åtalade förseelsen. På de orter således, der endast tvenne ting om året hållas, kunna flera år förgå, innan utslag faller och förseelsen blir bestraffad; men under tiden pågår försäljningen. Några veckors, en månads eller i allra värsta fall två månaders enkelt fängelse hvart tredje eller fjärde år anser den praktiska lönkrögaren vara ett ringa offer för den vanligen ganska stora vinst, försäljningen medför. Och äfven under den tid, han aftjenar straffet, ligger rörelsen ingalunda nere; den förestås då af en eller annan af hans husfolk, till dess husbonden blir i tillfälle att sjelf å nyo öfvertaga utöfningen af densamma.

Att det för öfverträdelse af nu uppgifna beskaffenhet stadgade ansvar sålunda icke motsvarar sitt ändamål, torde vara uppenbart. Ett strängare straff eller en svårare straffart kan dock i fråga om en dylik förseelse ej gerna vara lämpligt eller med rättsmedvetandet öfverensstämmande; men jag föreställer mig, att, om åklagaren medgåfves rätt att, i likhet med hvad i fråga om oloflig försäljning af bränvin finnes föreskrifvet, taga i beslag det parti vin eller maltdrycker, hvarifrån försäljningen eger rum, en dylik bestämmelse skulle bättre än någon annan förhindra förseelsens upprepande och utgöra ett kraftigt botemedel mot olagligheter af ifrågasvarande beskaffenhet. Något lämpligare straffmedel kan väl ej heller tänkas än det, som för öfverträdaren tillintetgör det mål, som varit med öfverträdelsen afsedt.

På grund af hvad jag sålunda anfört, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t an-
hålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta i kongl. förordningen
angående försäljning af vin, maltdrycker, kokadt kaffe
och andra tillagade, icke spirituösa drycker af den 24
oktober 1885 införa bestämmelse om, att vid oloflig ut-
skänkning af vin och maltdrycker eller oloflig försäljning
å landet af vin för afhemtning till mindre myckenhet

än tio liter det i försäljningslokalen befintliga parti af den dryck, som utgjort föremål för försäljningen, tillika med kärl, som för dess afhemtning äro tjenliga, skall vara underkastadt beslag och dömas förbrutet.

Stockholm den 29 januari 1892.

A. H. Ölander.

N:o 16.

Af herr **Ölander**, ang. skrifvelse till Konungen med begäran om framläggande af förslag till ändring i förordningen den 18 september 1862, huru gäld vid dödsfall betalas skall m. m.

Enligt kongl. förordningen om urarfvagörelse m. m. af den 18 september 1862 eger efterlevande make, utan arfvingarnas hörande, samt arfvinge, utan vare sig efterlevande makes eller öfriga arfvingars hörande, rätt att till konkurs afträda den afidnes bo. Det står visserligen efterlevande make eller den arfvinge, som ej vill afträda egendomen, öppet att senast å inställelsedagen i konkursen anmäla sig till öfvertagande af boet mot skyldighet att ställa borgen för dess veterliga gäld; men boet har dock då redan blifvit försatt i konkurs, offentlig stämning utfärdats och alla de obehag, som härmed äro förenade, inträffat, såsom misstroende till boets affärsställning, rubbning i af den afidne påbörjade och af hans arfvingar fortsatta företag, svårighet att på det mest vinstgifvande sätt realisera boets egendom och afveckla dess affärer och slutligen måhända till